

ADONA'T

No se tu però a mi la paraula " complex " m'ha perseguit tota la vida. No sé si ens persegueix a nosaltres o som nosaltres qui anem darrera d'ella. Perquè al final només estan en el nostra cap. La realitat és que no paro de veure mentides en cada publicació, veig gent que només puja fotos d'un dels costats de la seva cara amb el Mateix gest, veig que tenim "imperfeccions" o aquell que considerem defectes per dissimular. Està clar que és un reflex de les inseguretats que tenim a la vida real, i m'incloc i potser per això Instagram tèn tant d'èxit, perquè crea un univers on la gent ens veu com volem ser, on acabem creient que els likes són abraçades, on l'univers més fals de la història es converteix en un lloc fora de perill, un lloc on mentir i mentir-se, per sentir-nos millor. Jo vaig a enviar això a la merda. No vull que la meva felicitat depengui de l'Acceptació social. Crec en les xarxes socials com un lloc d'expressions, com a motor de canvi i aparador del que ens fa feliços, no com un món on crear la vida que ens agradaria tenir.

Què són per a tu els teus avis? Crec que cap de nosaltres és realment conscient de fins a quin punt pot una persona sentir-se sola però el que tinc clar és que ha de ser molt dur veure com el temps passa i a mesura que això passa et vas fent més i més prescindible per a aquelles persones per les que has donat tot. Jo veig els meus avis com una font inesgotable d'afecte, d'empatia i de consol. Els caramels d'amagat de la meva àvia que semblaven de contraban per com me'ls donava o les poesies repetides del meu avi. Són coses que m'acompanyaran tota la vida. Jo m'he encarregat de fer que se sentissin imprescindibles. No abandonem als vostres avis, no espereu a que arribi el Nadal per trobar un forat buit i sentir-vos tan sols com se senten ells a diari. Només necessiten donar i rebre afecte. Cuídals, perquè a partir d'ara el seu únic motiu... l'única raó per la qual són aquí ets tu.

Estic sol. Em van abandonar fins les estrelles. Van fugir quan van veure que no em volia, que no et sentia i encara que la culpa és meva, l'absència de mi mateix fa mal i crema. Avui no és el meu dia, però ahir tampoc i encara que estic, no sóc, segueixo sense ser des que no hi ets i no t'has anat i jo et segueixo des de llavors tinc por. Por a perdre o perdrem un cop més, creient que voler-te em protegeix i que les teves ganes envelleixen. Tinc por, por a que els batecs es converteixin en paraules, a que bategar s'oblidi, a perdre la confiança o a no saber del que parles. Viure ja no és vida, almenys la meva. Les meves mans t'obliden, els meus ulls es tanquen per veure i jo, jo segueixo sense entendre, segueixo sense entendre que estic sol i envoltat de gent.

Porto un mes sense veure't i ... ja no puc més, voler és poder i ara mateix poder estimar-te és l'únic que vull, he planejat viatges, he cuinat sense parar també he menjat sense parar, he intentat prendre el sol als llocs més absurds de casa meva i en Netflix només em queden per veure els documentals de gavines africanes. És igual tot el que faci en el dia perquè després arriba la nit i sempre em passa el mateix, et trobo a faltar. Al principi pensava que amb tres videotrucades seria suficient però, necessito abraçar-te, necessito aquest moment de retrobament, tenir-te al costat i saber que tot està com ho vam deixar, necessito tornar a veure't i començar a gaudir i valorar moltes coses així que prepara't, perquè quan et vegi et penso estimar per cada centímetre que ens separa ara.

El virus que més ràpid es propaga és la ignorància. Ens creiem qualsevol cosa, veiem el que volen que vegem i sabem el que volen que sapiguem. Fem el ridícul de forma massiva però no ens importa perquè veiem més gent fent el mateix i això ens fa sentir part del món, però ...

¿De quin món? Jo no vull ser part d'un món on milers de nens moren al dia buscant només una oportunitat de merda, on dones es veuen obligades a mantenir relacions sexuals o simplement han d'aguantar anar pel carrer escoltant comentaris incòmodes per part de qualsevol desconegut. No vull un món amb milions de refugiats i notícies manipulades. Vull saber, conèixer i decidir. Vull escollir pel que sé, desinfectarme i viure.